

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัย “การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนรายวิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ โดยใช้กิจกรรมนอกห้องเรียนสำหรับนักศึกษาสาขาวิชานิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร” ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. แบบของการวิจัย
2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. วิธีดำเนินการวิจัย
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูล
7. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

แบบของการวิจัย

การวิจัย “การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนรายวิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ โดยใช้กิจกรรมนอกห้องเรียนสำหรับนักศึกษาสาขาวิชานิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร” ใช้วิธีวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) การสำรวจเอกสาร(Documentary Research) การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-Depth Interview) และการสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วม (Participant Observation)

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

1. ผู้เชี่ยวชาญประเมินรูปแบบกิจกรรมนอกห้องเรียน ได้แก่ อาจารย์คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร โดยคัดเลือกแบบวิธีเฉพาะเจาะจง จำนวน 3 ท่าน
2. นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครที่กำลังศึกษาอยู่ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการโน้มน้าวใจเพื่อ
การประชาสัมพันธ์ ระดับปริญญาตรี ภาคปกติ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ภาคเรียนที่ 1 ปี
การศึกษา 2555 คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีเฉพาะเจาะจง ได้แก่

1. กลุ่มที่ 1 กลุ่มควบคุมที่เรียนแบบปกติ จำนวน 30 คน
2. กลุ่มที่ 2 กลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้กิจกรรมนอกห้องเรียน จำนวน 30 คน
3. กลุ่มที่ 3 กลุ่มผู้เรียนที่เคยเรียนในรายวิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์เพื่อทำ
แบบทดสอบในการหาความยากง่ายของแบบทดสอบ จำนวน 50 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลประกอบด้วย

1. แนวทางการสนทนากลุ่มอาจารย์ เพื่อศึกษาปัญหาและข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับการ
จัดการเรียนการสอน
2. แนวทางการสนทนากลุ่มนักศึกษาเพื่อศึกษาปัญหาและข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับการ
จัดการเรียนการสอน
3. แนวทางการสนทนากลุ่มอาจารย์เพื่อตรวจสอบร่างความเหมาะสมหรือไม่ อย่างไร
4. แนวทางการสนทนากลุ่มอาจารย์เพื่อประเมินการนำรูปแบบการเรียนการสอน ตาม
แนวคิดการเรียนรู้ตามสภาพจริงโดยมีแนวคำถาม
5. แบบสอบถามเกี่ยวกับความพึงพอใจของนักศึกษาสาขาวิชานิติศาสตร์ที่มีต่อการ
เรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมนอกห้องเรียนสำหรับนักศึกษาสาขาวิชานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ราชภัฏพระนคร เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบลิเกิร์ต
(Likert) กำหนด 5 ระดับ เกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ระดับคะแนน	5	หมายถึง	ความคิดเห็นในระดับมากที่สุด
ระดับคะแนน	4	หมายถึง	ความคิดเห็นในระดับมาก
ระดับคะแนน	3	หมายถึง	ความคิดเห็นในระดับปานกลาง
ระดับคะแนน	2	หมายถึง	ความคิดเห็นในระดับน้อย
ระดับคะแนน	1	หมายถึง	ความคิดเห็นในระดับน้อยที่สุด

เกณฑ์การแปลความหมายของค่าคะแนนเฉลี่ยของตอนที่ 2 และตอนที่ 3 มี ดังนี้

ค่าเฉลี่ยระหว่าง	4.50 - 5.00	หมายถึง	ความคิดเห็นในระดับมากที่สุด
ค่าเฉลี่ยระหว่าง	3.50 - 4.49	หมายถึง	ความคิดเห็นในระดับมาก
ค่าเฉลี่ยระหว่าง	2.50 - 3.49	หมายถึง	ความคิดเห็นในระดับปานกลาง
ค่าเฉลี่ยระหว่าง	1.50 - 2.49	หมายถึง	ความคิดเห็นในระดับน้อย
ค่าเฉลี่ยระหว่าง	1.00 - 1.49	หมายถึง	ความคิดเห็นในระดับน้อยที่สุด

ผู้วิจัยดำเนินการสร้างแบบสอบถามโดยมีขั้นตอนในการสร้าง ดังนี้

ขั้นที่ 1 ศึกษาค้นคว้ารายละเอียดต่างๆ จากหนังสือ เอกสารทางวิชาการ ทฤษฎี และงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนรายวิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ โดยใช้กิจกรรมนอกห้องเรียนสำหรับนักศึกษาสาขาวิชานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

ขั้นที่ 2 ศึกษาวิธีการสร้างเครื่องมือจากหนังสือ การเรียนการสอนรายวิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ และกิจกรรมนอกห้องเรียนสำหรับนักศึกษาสาขาวิชานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ให้ครอบคลุมเนื้อหาในด้านต่างๆ ดังนี้

ขั้นที่ 3 สร้างแบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาสาขาวิชานิติศาสตร์ที่มีต่อการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมนอกห้องเรียน

ขั้นที่ 4 นำแบบสอบถามขึ้นให้ผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อตรวจสอบความถูกต้องเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ภาษาที่ใช้และปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถาม

ขั้นที่ 5 นำแบบสอบถามที่แก้ไขแล้วเสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิที่เชี่ยวชาญด้านเครื่องวิจัยและด้านการศึกษาเพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหาที่มีความรู้เรื่องการพัฒนา รูปแบบการเรียนการสอนรายวิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ โดยใช้กิจกรรมนอกห้องเรียนสำหรับนักศึกษาสาขาวิชานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ว่าครอบคลุมเนื้อหา และภาษาที่ใช้รัดกุมและเหมาะสมหรือไม่ โดยผู้เชี่ยวชาญทางด้านเครื่องมือและการวัดผล เรื่องภาษาที่ใช้ สำหรับแบบสอบถาม 3 ท่าน ได้แก่

1. อาจารย์สุบัน บัวขาว	คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
2. ผศ.ปราณี สุรสิทธิ์	คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
3. ผศ.ธิดา รักชาติ	คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

ขั้นที่ 6 วิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือโดยการหาค่า IOC (Item-objective Congruence Index) คำนวณความสอดคล้องที่ 0.5 ขึ้นไปได้ค่า IOC เฉลี่ยเท่ากับ 0.91

ขั้นที่ 7 นำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพจากผู้ทรงคุณวุฒิมาปรับปรุงแก้ไข แล้วเสนอผู้เชี่ยวชาญให้พิจารณาความสมบูรณ์อีกครั้งและนำไปทดลอง (Tryout) กับกลุ่มประชากรที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน แล้วหาความเชื่อมั่น (reliability) เพื่อให้ได้แบบสอบถามที่สมบูรณ์ โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Coefficient Alpha) ผลการวิเคราะห์ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ 0.89

วิธีดำเนินการวิจัย

การดำเนินการวิจัย ซึ่งมี 2 ระยะ ได้แก่ ระยะที่ 1 เป็นการสังเคราะห์รูปแบบกิจกรรมการเรียนการสอนแบบผสมผสาน เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยเทคนิคเดลฟาย และระยะที่ 2 เป็นการวิจัยเชิงทดลอง ซึ่งการดำเนินการวิจัยระยะที่ 1 มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. การเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยเทคนิคเดลฟาย จำนวน 3 รอบ มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1.1 รอบที่ 1 ส่งแบบสอบถามให้ผู้เชี่ยวชาญเพื่อกรอกข้อมูลแสดงความคิดเห็น ซึ่งเป็นแบบปลายเปิด เกี่ยวกับแนวโน้มในการจัดการเรียนการสอนวิชาการวิเคราะห์และออกแบบระบบวิธีการสอนและสื่อที่ใช้สำหรับการเรียนการสอน แยกตามหัวข้อเรื่องของรายวิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ และปัญหาที่พบในการจัดการเรียนการสอนรายวิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ในปัจจุบัน ผู้เชี่ยวชาญเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครที่สอนทางด้านสาขาวิชานิเทศศาสตร์ ที่มีความรู้และประสบการณ์ในการสอนรายวิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ ไม่น้อยกว่า 1 ภาคเรียน

1.2 รอบที่ 2 ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้รับจากการตอบแบบสอบถามรอบที่ 1 ของผู้เชี่ยวชาญทุกท่านมาวิเคราะห์ หลังจากนั้นจึงจัดทำแบบสอบถามแบบลิเคิร์ต (Likert) 5 ระดับ ได้แก่

ระดับ 5	หมายถึง	ความคิดเห็นในระดับมากที่สุด
ระดับ 4	หมายถึง	ความคิดเห็นในระดับมาก
ระดับ 3	หมายถึง	ความคิดเห็นในระดับปานกลาง
ระดับ 2	หมายถึง	ความคิดเห็นในระดับน้อย
ระดับ 1	หมายถึง	ความคิดเห็นในระดับน้อยที่สุด

จัดส่งให้ผู้เชี่ยวชาญเพื่อให้คำแนะนำแบบสอบถามตามลำดับความสำคัญของเรื่องต่าง ๆ ในแต่ละบท ซึ่งได้คัดเลือกเป็นกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีเฉพาะเจาะจง จากการเก็บรวบรวมข้อมูลรอบที่ 1

1.3 รอบที่ 3 ผู้วิจัยนำคำตอบที่ได้รับจากผู้เชี่ยวชาญทั้งหมดมาหาค่าเฉลี่ย กระทำในรูปมัธยฐาน (Median) ฐานนิยม (Mode) ซึ่งมี 5 ระดับ ได้แก่

ระดับ 4.50 - 5.00 กลุ่มผู้เชี่ยวชาญเห็นว่าข้อความนั้นมีความสำคัญมากที่สุด

ระดับ 3.50 - 4.49 กลุ่มผู้เชี่ยวชาญเห็นว่าข้อความนั้นมีความสำคัญมาก

ระดับ 2.50 - 3.49 กลุ่มผู้เชี่ยวชาญเห็นว่าข้อความนั้นมีความสำคัญปานกลาง

ระดับ 1.50 - 2.49 กลุ่มผู้เชี่ยวชาญเห็นว่าข้อความนั้นมีความสำคัญน้อย

ระดับ 1.00 - 1.49 กลุ่มผู้เชี่ยวชาญเห็นว่าข้อความนั้นมีความสำคัญน้อยที่สุด

และค่าอินเตอร์ควอไทล์ (Inter-Quartile) ได้แก่ ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ อยู่ระหว่าง 0-1.50 แสดงว่าความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมีความสอดคล้องกัน และถ้าค่าอินเตอร์ควอไทล์ มากกว่า 1.50 แสดงว่าความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญไม่สอดคล้องกัน

2. การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการเก็บรวบรวมข้อมูลจากรอบที่ 1 ซึ่งเป็นความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่านดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 ข้อมูลเกี่ยวกับแนวโน้มในการจัดการเรียนการสอนวิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ ดังตารางที่ 3.1

ตารางที่ 3.1 การแบ่งเนื้อหาในรายวิชาการวิเคราะห์และออกแบบระบบ

บทที่	เนื้อหา
1	บทนำ ความสัมพันธ์ของการสื่อสาร การประชาสัมพันธ์และการโน้มน้าวใจ หน้าที่ของการสื่อสาร ความหมายของการประชาสัมพันธ์ ลักษณะของการประชาสัมพันธ์ ความหมายการโน้มน้าวใจ วัตถุประสงค์ของการโน้มน้าวใจ ความสัมพันธ์ของการโน้มน้าวใจกับการประชาสัมพันธ์ องค์ประกอบขั้นพื้นฐานในการโน้มน้าวใจ แบบจำลองการสื่อสารเพื่อโน้มน้าวใจ ประโยชน์ของการโน้มน้าวใจในงานประชาสัมพันธ์

ตารางที่ 3.1 (ต่อ)

บทที่	เนื้อหา
2	กระบวนการพื้นฐานของการโน้มน้าวใจ การเปลี่ยนแปลงทัศนคติ ปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติ รูปแบบของความเชื่อ การพัฒนาความเชื่อ กรอบอ้างอิงของการโน้มน้าวใจ แนวความคิดเกี่ยวกับความรู้ ทัศนคติ และพฤติกรรม แนวความคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมที่มีส่วนร่วม ข้อจำกัดของความรู้ ทัศนคติ และการยอมรับปฏิบัติ
3	องค์ประกอบของการโน้มน้าวใจ กลยุทธ์การใช้สื่อประชาสัมพันธ์เพื่อโน้มน้าวใจ จุดจูงใจในสาร (Message appeals) การตัดสินใจ (Decision making) องค์ประกอบทางจิตวิทยาที่มีผลต่อการโน้มน้าวใจ องค์ประกอบทางสังคมวิทยาที่มีผลต่อการโน้มน้าวใจ
4	อิทธิพลของสื่อบุคคลในฐานะผู้สื่อสาร ความหมายของสื่อบุคคลและผู้ส่งสาร ความน่าเชื่อถือของผู้ส่งสาร การวิจัยด้านสถานภาพของผู้ส่งสาร การวิจัยเกี่ยวกับผู้นำความคิดเห็น การวิจัยเกี่ยวกับความคล้ายคลึงกัน การวิจัยเกี่ยวกับอำนาจ การวิจัยเกี่ยวกับการโน้มน้าวใจตนเอง การประยุกต์ใช้ความน่าเชื่อถือของผู้สื่อสาร

ตารางที่ 3.1 (ต่อ)

บทที่	เนื้อหา
5	ช่องทางการสื่อสารเพื่อโน้มน้าวใจ หลักการพิจารณาเลือกใช้สื่อ การสื่อสารระหว่างบุคคลและการสื่อสารมวลชน ลักษณะของผู้นำความคิดที่มีผลต่อกระบวนการทางสื่อมวลชน ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการสื่อสารระหว่างบุคคล การผนวกสื่อมวลชนกับสื่อบุคคล ชนิดของสื่อและการเลือกใช้สื่อ ข้อดีและข้อจำกัดของสื่อ แนวทางการทำงานร่วมกับสื่อมวลชน
6	ทฤษฎีของผู้รับสารในฐานะปัจเจกบุคคลและสมาชิกกลุ่ม ทฤษฎีบุคลิกภาพ การวัดและประเมินบุคลิกภาพ ทฤษฎีการเสาะหาสาเหตุ ทฤษฎีการแลกเปลี่ยนทางสังคม กรอบแห่งประสบการณ์ กลุ่มอ้างอิง ทฤษฎีไซโคกราฟฟิกส์ การใช้กลุ่มอ้างอิงมาเป็นประโยชน์ในการโน้มน้าวใจ
7	การสร้างสารและจริยธรรมในการโน้มน้าวใจ ความหมายของคำนัยตรง ความหมายของคำนัยประหวัด การวิเคราะห์คำในสามมิติ การใช้วจนสารในการโน้มน้าวใจ การใช้หลักฐานในการสร้างสาร การสร้างอุดมคติเพื่อใช้ในการสื่อสาร การพูดเร้าอารมณ์กับการโน้มน้าวใจ จริยธรรมในการสื่อสารเพื่อโน้มน้าวใจ

ตารางที่ 3.1 (ต่อ)

บทที่	เนื้อหา
8	การจัดเรียบเรียงสารและจิตวิทยาในสาร การจัดเรียบเรียงข้อความ การเสนอสารด้านเดียว (One – sided message) การเสนอสารสองด้าน (Two – sided message) กลยุทธการทำให้เด่น (Intensification) กลยุทธการทำให้ด้อย (Downplaying) กลยุทธการสื่อสารเพื่อโน้มน้าวใจ (Message appeals) การสร้างจุดสนใจในสาร หลักการสร้างอิทธิพลเพื่อให้เกิดการจูงใจคล้อยตาม
9	การใช้สัญวิทยาในการประชาสัมพันธ์ การสื่อสารเพื่อสร้างภาพลักษณ์ ลักษณะอวัจนภาษาในงานโฆษณาประชาสัมพันธ์ หลักการวิเคราะห์ของนักสัญวิทยา ตัวอย่างการใช้ทฤษฎีสัญวิทยาในงานประชาสัมพันธ์
10	การโน้มน้าวใจกลุ่มและมวลชน ความหมายของกลุ่ม ปัจจัยที่ควรใช้ในการสื่อสารกลุ่ม องค์ประกอบของกลุ่มที่มีผลต่อการคล้อยตาม ลักษณะทฤษฎีสภาพสมดุลของกลุ่ม ความหมายของฝูงชนและมวลชน การเกิดพฤติกรรมร่วม จิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับมวลชน การเคลื่อนไหวมวลชนและการสลายฝูงชน

ตารางที่ 3.1 (ต่อ)

บทที่	เนื้อหา
11	การโน้มน้าวใจในการรณรงค์เพื่อกิจกรรมสาธารณะ ความหมายและลักษณะของการรณรงค์ทางการสื่อสาร กระบวนการสำหรับการรณรงค์ ประเภทของการรณรงค์ ลักษณะการสื่อสารรณรงค์ ขั้นตอนต่าง ๆ ที่นำไปสู่ความสำเร็จของการรณรงค์ ความหมายของการรณรงค์กิจกรรมสาธารณะ ขั้นตอนในการรณรงค์เพื่อกิจกรรมสาธารณะ การประเมินผลการรณรงค์ ตัวอย่างโครงการรณรงค์เพื่อกิจกรรมสาธารณะ
12	รูปแบบการโน้มน้าวใจในงานประชาสัมพันธ์ปัจจุบัน ความหมายและลักษณะของการรณรงค์ทางการสื่อสาร กระบวนการสำหรับการรณรงค์ ประเภทของการรณรงค์ และลักษณะการสื่อสารรณรงค์ ขั้นตอนต่าง ๆ ที่นำไปสู่ความสำเร็จของการรณรงค์ ความหมายของการรณรงค์กิจกรรมสาธารณะ ขั้นตอนในการรณรงค์เพื่อกิจกรรมสาธารณะ การประเมินผลการรณรงค์

2.2 ปัญหาที่พบในการจัดการเรียนการสอนรายวิชาการ โน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ในปัจจุบัน ซึ่งสามารถแบ่งเป็นด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

2.2.1 ปัญหาด้านเนื้อหาวิชา ได้แก่

2.2.1.1 เนื้อหาวิชาที่สอนเป็นรายวิชาพื้นฐาน ผู้เรียนจะต้องมีความเข้าใจ โดยเฉพาะเรื่องเกี่ยวกับการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ ถ้าผู้เรียนไม่เข้าใจเนื้อหาจะทำให้การวิเคราะห์ได้ไม่ดี

2.2.1.2 รายวิชาการ โน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์เป็นรายวิชาที่ต้องใช้ความเข้าใจเป็นอย่างมากจึงพบปัญหานักศึกษาไม่สามารถวิเคราะห์ความต้องการของระบบให้

สอดคล้องกับความต้องการผู้ใช้ หรืออาจจะวิเคราะห์ปัญหาผิดพลาด จะส่งผลให้การทำข้อสอบในรายวิชานี้ค่อนข้างยากในการสอนนักศึกษาแต่ละห้องควรมีการใช้วิธีสอนที่หลากหลายและควรยกตัวอย่างมากน้อยแตกต่างกันไปตามเนื้อหา

2.2.1.3 เนื้อหาวิชาที่สอนนักศึกษาส่วนใหญ่เป็นทฤษฎีเชิงวิเคราะห์ นักศึกษาบางคนมีทักษะมุมมองทางด้านการวิเคราะห์แตกต่างกัน บางครั้งยกตัวอย่างประกอบการสอนทฤษฎีแล้ว แต่ไม่สามารถนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้กับระบบงานในด้านต่าง ๆ ได้ไม่ว่าจะเป็นธุรกิจการให้บริการธุรกิจการซื้อขาย ธุรกิจการผลิต ฯลฯ

2.2.1.4 เนื้อหาในการจัดการเรียนการสอนมีจำนวนมาก เครื่องมือที่ใช้ในการวิเคราะห์ระบบมีมาก นักศึกษาทำงานส่งไม่ทัน

2.2.1.5 เนื้อหาที่นำมาเป็นเอกสารประกอบการเรียนการสอน มาจากแหล่งที่มาที่แตกต่างกันทำให้เนื้อหาในบางหัวข้อไม่ตรงกันบ้าง

2.2.1.6 ในการจัดการเรียนการสอนต้องใช้เวลาในการอธิบายมาก

2.2.1.7 ความยากในการทำความเข้าใจ เนื่องจากนักศึกษาไม่มีพื้นฐานด้านความเข้าใจในการวางแผนรณรงค์การโฆษณา

2.2.1.8 เนื้อหาวิชาบางบทเรียนไม่ตรงกับความสนใจของนักศึกษา

2.2.1.9 เนื่องจากสื่อที่ใช้ในการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์มีหลายแบบ เช่น สื่อบุคคล สื่อสิ่งพิมพ์ สื่อวิทยุโทรทัศน์ สื่อกิจกรรม ทำให้ไม่สามารถนำเนื้อหาเหล่านี้เข้ามาในรายวิชาเดียวได้ ไม่สามารถสอนได้ครอบคลุม

2.2.1.10 เนื้อหาวิชามีความหลากหลาย เช่น ทฤษฎีจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการโน้มน้าวใจ เป็นต้น แต่หนังสือหรือตำราโดยทั่วไปมักไม่อธิบายเนื้อหาที่ละเอียดเพียงพอ ขาดตัวอย่างที่จะทำให้นักศึกษาเข้าใจหรือสื่อให้เห็นอย่างเป็นรูปธรรม

2.2.1.11 ผู้เรียนไม่สามารถวิเคราะห์การโน้มน้าวใจในรูปแบบต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.2.2 ปัญหาด้านเวลาสอนทฤษฎี

2.2.2.1 เวลาที่ใช้ในการบรรยายเนื้อหาทางด้านทฤษฎีมีความเพียงพอ แต่เวลาในการทำงานกรณีศึกษา (Case Study) ยังมีเวลาไม่พอ ทำให้นักศึกษาไม่สามารถฝึกคิดได้อย่างครบถ้วน

2.2.2.2 เวลาในการสอนมีมากพอ แต่เครื่องมือที่ใช้ในการวิเคราะห์การโน้มน้าวใจในรูปแบบต่าง ๆ มีมาก นักศึกษาทำงานส่งไม่ทัน ทำให้บางครั้งนักศึกษาตามบทเรียนไม่ทัน

2.2.2.3 เวลาสอนทฤษฎีในบางครั้งนักศึกษาไม่ค่อยให้ความสนใจ เพราะสอนในห้องปฏิบัติการ

2.2.2.4 เนื่องจากเนื้อหาวิชามีจำนวนมาก ดังนั้นเวลาสอนจึงต้องมีเวลามาก เพราะจะทำให้นักศึกษาได้รับประสบการณ์จริง แต่ในหลักสูตรระบุให้เวลาการสอนเป็นเวลาสอนเฉพาะทฤษฎีเท่านั้น ทำให้ส่งผลกระทบต่อกระบวนการเรียนการสอน และไม่สามารถเน้นให้นักศึกษาเป็นบัณฑิตนักปฏิบัติได้

2.2.2.5 นักศึกษามีความสนใจน้อย ต้องเตรียมสื่อที่ช่วยในการเรียนการสอน ประกอบ เช่น เทป การสอน

2.2.2.6 อยากให้มีการสอนทฤษฎีควบคู่ไปกับการฝึกปฏิบัติงานสำหรับสถานงานจริง

2.2.3 ปัญหาด้านการฝึกปฏิบัติ

2.2.3.1 นักศึกษาไม่ใส่ใจในชิ้นงานที่มอบหมาย และนักศึกษาทำไม่ได้แต่ก็ไม่มีการกลับมาสอบถาม

2.2.3.2 ในด้านการฝึกปฏิบัติเวลาที่ให้ฝึกปฏิบัติยังน้อย ทำให้มีผลกระทบต่อผลการมอบหมายงาน

2.2.3.3 นักศึกษาไม่ส่งงานตามกำหนด และไม่ค่อยกระตือรือร้น

2.2.3.4 รายละเอียดและขั้นตอนตามหลักการวิเคราะห์และออกแบบระบบ แล้วต้องใช้เวลาในการทำความเข้าใจค่อนข้างมาก และมีเครื่องมือทางคอมพิวเตอร์ช่วยมาก ต้องเรียนรู้การใช้งานโปรแกรมเหล่านั้น ผนวกกับการทำความเข้าใจเนื้อหาในรายวิชา จึงทำให้ทำงานมอบหมายได้ไม่ตรงเวลา และงานมีคุณภาพต่ำ

2.2.3.5 เครื่องมือที่ใช้ในการวิเคราะห์ระบบมีมาก นักศึกษาทำงานส่งไม่ทัน นักศึกษาบางคนไม่มีความรู้ด้านการวางแผนผังองค์โยธนามาประยุกต์ในการวางแผนกลยุทธ์การรณรงค์การโยธนา ทำให้นักภาพการทำงานไม่ชัดเจน

2.2.3.6 นักศึกษาขาดความสนใจ และติดตามงาน ทำให้ผลงานที่ได้ไม่สมบูรณ์

2.2.3.7 เนื่องจากเนื้อหาของรายวิชาเป็นเนื้อหาสำหรับการนำไปปฏิบัติให้เกิดประโยชน์และให้นักศึกษาได้ประสบการณ์จริง แต่จะมีผลในระยะเวลาของการตรวจของผู้สอน เนื่องจากเวลาของการเรียนเน้นที่ทฤษฎีซึ่งมีเนื้อหาเยอะ ควรเพิ่มเวลาที่มีการปฏิบัติ

2.2.3.8 ด้านฝึกปฏิบัติส่วนใหญ่สถานประกอบการไม่ค่อยให้ความร่วมมือจากการสอบถามหรือสัมภาษณ์ เพราะต้องเสียเวลามาตอบคำถามให้กับนักศึกษา ทำให้นักศึกษาได้ข้อมูลที่ไม่ครบถ้วนและบางสถานประกอบการไม่ยินดีที่จะให้ข้อมูลทางธุรกิจแก่นักศึกษา เพราะกลัวความลับของบริษัทจะรั่วไหลไปถึงมือบริษัทคู่แข่ง ถึงแม้นักศึกษาจะมีหนังสือในการขอข้อมูลจากมหาวิทยาลัยไปก็ตาม

2.2.3.9 นักศึกษาไม่มีเวลาในการปฏิบัติ ทำให้ต้องใช้เวลาในคาบทฤษฎีเพื่อให้นักศึกษาฝึกปฏิบัติในห้องเรียน และการมอบหมายงานโดยใช้กรณีศึกษาหรือให้นักศึกษาฝึกปฏิบัติจริง

2.2.3.10 นักศึกษาส่วนใหญ่ไม่สามารถตั้งคำถามเพื่อถามสถานประกอบการให้ตรงประเด็นในการที่จะได้ผลลัพธ์ในการวิเคราะห์ระบบ คำถามส่วนใหญ่เป็นคำถามที่ไม่เจาะจงเข้าสู่เป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ในการวิเคราะห์ระบบ

2.2.4 ปัญหาด้านการวัดและประเมินผล

2.2.4.1 การวัดและประเมินนอกจากการสอบกลางภาคและปลายภาคแล้ว การวัดจากโครงงาน งานของนักศึกษาแต่ละหัวข้อที่นักศึกษาทำว่าถูกต้องเหมาะสมหรือไม่ แล้วให้คำแนะนำนักศึกษาวิธีการสอนแบบนี้มีประโยชน์มาก นักศึกษาจะทราบว่าการที่ตนทำมานั้นยังขาดในจุดใดบ้าง ซึ่งตรงนี้อาจารย์ผู้สอนต้องมีเวลาให้นักศึกษานำเสนองาน

2.2.4.2 นักศึกษายังขาดความใส่ใจในเนื้อหาวิชาจึงทำให้การประเมินผลไม่ค่อยดี

2.2.5 ปัญหาด้านสื่อการเรียนการสอน

2.2.5.1 ด้านสื่อการเรียนการสอนค่อนข้างขาดงบประมาณในการจัดซื้ออุปกรณ์ทางด้านคอมพิวเตอร์

2.2.5.2 สื่อที่ใช้สอนส่วนใหญ่เป็น Power Point ยังเป็นสื่อที่ไม่สมบูรณ์แบบ ถ้าได้สื่อการสอนที่เป็นแบบมัลติมีเดีย มีทั้งภาพและเสียง มีการจำลองสถานการณ์ต่าง ๆ ให้นักศึกษาเห็น น่าจะให้นักศึกษามองเห็นภาพและมีความเข้าใจมากยิ่งขึ้น

2.2.5.3 เนื่องจากเนื้อหา และเครื่องมือทางคอมพิวเตอร์มีการปรับเปลี่ยนไป ทำให้ต้องใช้แหล่งข้อมูลหลากหลาย จึงต้องสร้างสื่อ หรือปรับเปลี่ยนตามเวลา

2.2.5.4 ห้องเรียนยังขาดอุปกรณ์คอมพิวเตอร์

2.2.5.5 การบรรยายโดยใช้สื่อที่เป็นงานนำเสนออย่างเดียวทำให้นักศึกษาไม่ค่อยเกิดแนวคิด ต้องอาศัย การยกตัวอย่างจากประสบการณ์ของผู้สอนควบคู่กันไปด้วย

2.2.5.6 ไม่มีสื่อการเรียนการสอนที่สร้างแรงจูงใจ หรือสร้างให้นักศึกษา เกิดจินตนาการ หรือเห็นภาพของเนื้อหารายวิชา

2.2.6 ปัญหาด้านอื่น ๆ

2.2.6.1 สภาวะแวดล้อมหรือสถานประกอบการในการศึกษาหรือแหล่ง คำนวณกลุ่มเพื่อทำโครงการมีน้อย

2.2.6.2 เนื่องจากเนื้อหาการวิเคราะห์และออกแบบการโน้มน้าวใจใน รูปแบบต่าง ๆ ในแต่ละขั้นตอนไม่มีการระบุหัวข้อที่แน่นอน ควรมีการประชุมหรือสัมมนา เพื่อ แบ่งหัวข้อในแต่ละขั้นตอนที่แน่นอนไปในทางทิศทางเดียวกัน

2.2.6.3 ความละเอียดและความสร้างสรรค์ของผู้เรียนมีน้อย ทำให้ไม่ สามารถสร้างสรรค์งานใหม่ ๆ ขึ้นมาได้

2.2.7 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมจากผู้เชี่ยวชาญ

2.2.7.1 ในรายวิชา “การโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์” จะประสบ ผลสำเร็จได้ นักศึกษาต้องได้รับการสอนภาคทฤษฎีให้เข้าใจอย่างถ่องแท้เสียก่อน จึงจะสามารถทำ การปฏิบัติงานได้จริงและต้องได้รับคำปรึกษาอย่างต่อเนื่อง

2.2.7.2 ควรจะมีการเอกสารประกอบการสอนในรายวิชาการโน้มน้าวใจ เพื่อการประชาสัมพันธ์ให้เป็นไปในทางเดียวกัน เพื่อสามารถนำไปใช้ประกอบการเรียนการสอน ได้อย่างถูกต้อง

2.2.7.3 วิชาวิเคราะห์และออกแบบการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ เป็นวิชาที่นักศึกษาควรจะต้องรู้เกี่ยวกับระบบงานในปัจจุบัน เพื่อนำมาวิเคราะห์และพัฒนา ออกแบบการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ได้ ทางมหาวิทยาลัยควรให้ความสนใจกับ สถานประกอบการในการให้ข้อมูลแก่นักศึกษามาก ๆ ซึ่งจะทำให้นักศึกษาได้เรียนรู้เกี่ยวกับ ระบบงานจากสถานประกอบการ

2.2.7.4 การสอนโดยวิธีการบรรยายจะได้ผลดีมาก หากมีตัวอย่างให้ นักศึกษาเห็นเป็นรูปธรรมที่ต่อเนื่อง ตั้งแต่ขั้นตอนแรกถึงสิ้นสุดกระบวนการวิเคราะห์และออกแบบ การโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ ซึ่งการมอบหมายงานให้นักศึกษาออกไปวิเคราะห์และออกแบบ ระบบงานจริง เป็นการเสริมสร้างประสบการณ์ตรงที่ดี แต่ก็มีข้อผิดพลาดตรงที่การขาด ผู้เชี่ยวชาญในการวิเคราะห์และออกแบบที่จะเข้าไปช่วยสนับสนุนและช่วยเหลือการทำงานของ นักศึกษา

2.2.7.5 ควรให้มีระบบที่จำลองวิธีการวิเคราะห์ระบบให้เห็นเป็นภาพ เหตุการณ์จริง เพื่อสร้างความเข้าใจแก่นักศึกษาด้วยประสบการณ์จริงที่นักศึกษาทำด้วยตนเองทั้งระบบ

2.3 การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล รอบที่ 2

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้รับจากการตอบแบบสอบถามรอบที่ 1 ของผู้เชี่ยวชาญทุกคนมาวิเคราะห์หลังจากนั้นก็จัดทำแบบสอบถาม แบบลิเคิร์ต (Likert) จัดส่งไปให้ผู้เชี่ยวชาญเพื่อให้ นักนักแบบสอบถามตามลำดับความสำคัญของเรื่องต่าง ๆ และสามารถแบ่งเนื้อหาในรายวิชาที่ทำการวิจัยได้ 12 บท

2.4 การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล รอบที่ 3 ผู้วิจัยจะนำคำตอบที่ได้รับจากผู้เชี่ยวชาญทั้งหมดมาหาค่าเฉลี่ย ซึ่งปกติกระทำในรูป มัธยฐาน (Median) ฐานนิยม (Mode) และอินเตอร์ควอไทล์ (Inter-Quartile) โดยพิจารณาค่าพิสัยระหว่างควอไทล์เพื่อหาค่าความสอดคล้องของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ โดยคำนวณหาความแตกต่างระหว่างควอไทล์ที่ 1 กับ ควอไทล์ที่ 3.2

ตารางที่ 3.2 การหาความสอดคล้องของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญจากค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ที่ 1 กับ ควอไทล์ที่ 3

พิสัยควอไทล์	ทัศนะของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ
0 - 1.50	สอดคล้องกัน
มากกว่า 1.50	ไม่สอดคล้องกัน

จากนั้นจัดส่งแบบสอบถามเดิมไปให้ผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนตอบ โดยในแบบสอบถามนี้จะแสดงให้เห็นถึงคำตอบในรอบที่ 2 ของผู้เชี่ยวชาญแต่ละท่าน มีความแตกต่างไปจากค่ามัธยฐานและพิสัยระหว่างควอไทล์ของคำตอบทั้งหมด พร้อมกับให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาว่ามีความเห็นด้วยกับตำแหน่งของคำตอบ หากไม่แสดงผลก็จะถือว่าเห็นด้วยกับตำแหน่งของคำตอบ เพื่อพัฒนารูปแบบกิจกรรมการเรียนการสอนรายวิชาการ โนมน์น่าไวเพื่อการประชาสัมพันธ์ โดยใช้กิจกรรมนอกห้องเรียนสำหรับนักศึกษาสาขาวิชานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ซึ่งเป็นความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่สอดคล้องกันมีทั้งสิ้น 5 กิจกรรม ดังนี้

2.4.1 การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบบรรยาย อภิปราย สาธิต และการค้นคว้าข้อมูล

2.4.2 การบรรยายพร้อมยกตัวอย่างประกอบ

2.4.3 การแบ่งกลุ่มมอบหมายงานและนำเสนอผลงาน

2.4.4 การร่วมวิเคราะห์เนื้อหาตอบคำถามและทำแบบฝึกหัด

2.4.5 การแสดงบทบาทสมมติ

3. การสังเคราะห์ข้อมูลเพื่อหารูปแบบกิจกรรมการเรียนการสอน

3.1 สืบหาข้อมูลเกี่ยวกับแนวโน้มการจัดการเรียนการสอนจากผู้เชี่ยวชาญกลุ่มที่ 1 คือ อาจารย์สาขาวิชานิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ที่มีความรู้และประสบการณ์ในการสอนรายวิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ อย่างน้อย 1 ภาคเรียน โดยสำรวจความเข้าใจในกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแนวคิดเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ด้วยเทคนิคเดลฟายจำนวน 3 รอบ ซึ่งการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน 5 กิจกรรม ได้แก่

3.1.1 การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบบรรยาย อภิปราย สาธิต และการค้นคว้าข้อมูล

3.1.2 การบรรยายพร้อมยกตัวอย่างประกอบ

3.1.3 การแบ่งกลุ่มมอบหมายงานและนำเสนอผลงาน

3.1.4 การร่วมวิเคราะห์เนื้อหาตอบคำถามและทำแบบฝึกหัด

3.1.5 การแสดงบทบาทสมมติ ผู้สอนสรุปประเด็นสำคัญและเพิ่มเติมเนื้อหาที่เกี่ยวข้อง

3.2 ออกแบบรูปแบบกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อสรุปกรอบแนวคิดของรูปแบบการเรียนการสอนรายวิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ โดยใช้กิจกรรมนอกห้องเรียนสำหรับนักศึกษาสาขาวิชานิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

3.3 กรอบแนวคิดสำหรับรูปแบบการเรียนการสอนรายวิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ โดยใช้กิจกรรมนอกห้องเรียนสำหรับนักศึกษาสาขาวิชานิเทศศาสตร์ เพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 2 ตรวจสอบความถูกต้อง ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมีดังนี้

3.3.1 การกำหนดงานหรือการเรียนรู้ด้วยการมอบหมายกิจกรรม/โครงการ การให้แบบฝึกหัดเพื่อศึกษด้วยตนเอง (Workplace Learning)

3.3.2 การเรียนการสอนสำหรับการบรรยายพร้อมยกตัวอย่างประกอบ

3.3.3 ออกแบบรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้การเรียนการสอนเพื่อสรุปกรอบแนวคิดของการแบ่งกลุ่มมอบหมายงานและนำเสนอผลงาน

3.3.4 การร่วมวิเคราะห์เนื้อหาตอบคำถามและทำแบบฝึกหัด

3.3.5 การแสดงบทบาทสมมติ

3.4 ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อรูปแบบการเรียนการสอนรายวิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ โดยใช้กิจกรรมนอกห้องเรียนสำหรับนักศึกษาสาขาวิชานิติศาสตร์ ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น ได้กระทำกับกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน โดยใช้แบบสอบถามเพื่อตรวจสอบรูปแบบการเรียนการสอนในเรื่องความเหมาะสมของรูปแบบการเรียนการสอนรายวิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ โดยใช้กิจกรรมนอกห้องเรียน และความสอดคล้องของรูปแบบกิจกรรมการเรียนการสอน การวิเคราะห์ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อรูปแบบการเรียนการสอนรายวิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ โดยใช้กิจกรรมนอกห้องเรียนสำหรับนักศึกษาสาขาวิชานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ใช้ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ผลการวิเคราะห์แสดงไว้ในตารางที่ 3.3

ตารางที่ 3.3 ผลการประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อรูปแบบการเรียนการสอนรายวิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ โดยใช้กิจกรรมนอกห้องเรียน

รายการ	ระดับความคิดเห็น		
	$\bar{X}$	S.D.	ความหมาย
1. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบบรรยาย อภิปราย สาธิต และการค้นคว้าข้อมูล	5	0.00	มากที่สุด
2. การบรรยายพร้อมยกตัวอย่างประกอบ	5	0.00	มากที่สุด
3. การแบ่งกลุ่มมอบหมายงานและนำเสนอผลงาน	5	0.00	มากที่สุด
4. การร่วมวิเคราะห์เนื้อหาตอบคำถามและทำแบบฝึกหัด	5	0.00	มากที่สุด
5. การแสดงบทบาทสมมติ	4.66	0.55	มากที่สุด
โดยภาพรวม	4.92	0.11	มากที่สุด

เมื่อได้ข้อมูลจากแบบประเมินของผู้เชี่ยวชาญแล้ว โดยกำหนดในเนื้อหาแต่ละบทเรียนมีวิธีการสอนและกิจกรรม ดังตารางที่ 3.4

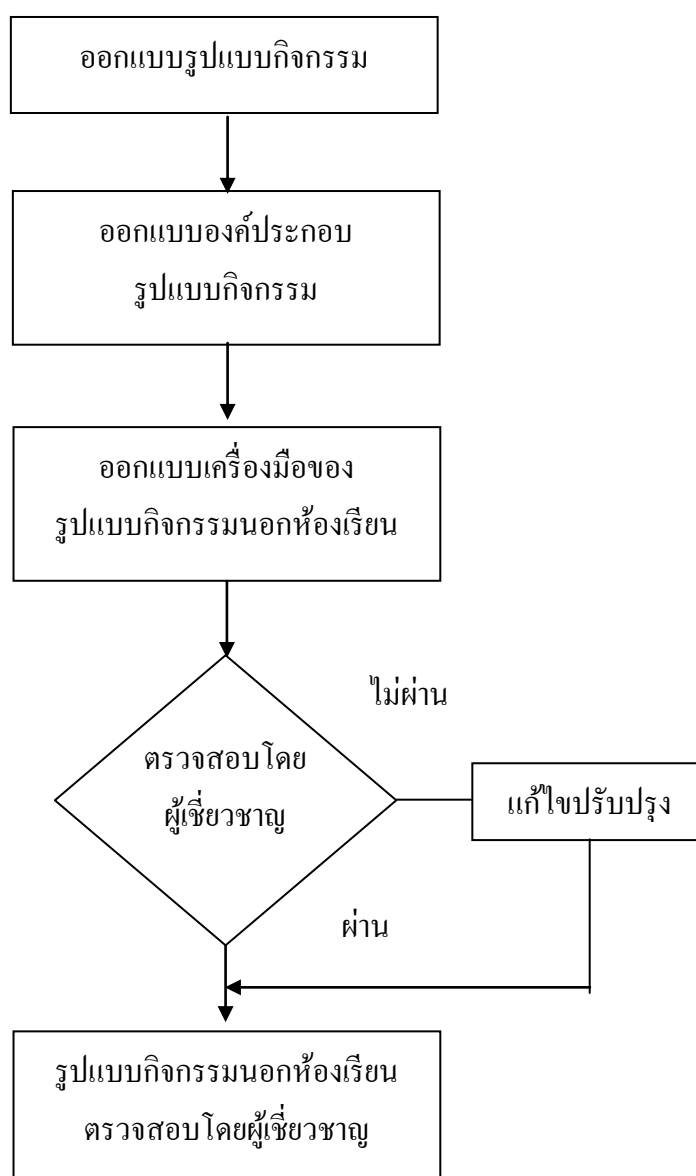
ตารางที่ 3.4 การแบ่งเนื้อหาในรายวิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์

บทที่	เนื้อหา	วิธีการสอนและกิจกรรม
1	บทนำ	การสอนแบบชี้แนะ
2	กระบวนการพื้นฐานของการโน้มน้าวใจ	การสอนแบบชี้แนะและการบรรยาย
3	องค์ประกอบของการโน้มน้าวใจ	การสอนแบบชี้แนะและการบรรยาย
4	อิทธิพลของสื่อบุคคลในฐานะผู้สื่อสาร	การร่วมวิเคราะห์เนื้อหาตอบคำถามและทำแบบฝึกหัด
5	ช่องทางการสื่อสารเพื่อโน้มน้าวใจ	การร่วมวิเคราะห์เนื้อหาตอบคำถามและทำแบบฝึกหัด
6	ทฤษฎีของผู้รับสารในฐานะปัจเจกบุคคลและสมาชิกกลุ่ม	การร่วมวิเคราะห์เนื้อหาตอบคำถามและทำแบบฝึกหัด
7.	การสร้างสารและจริยธรรมในการโน้มน้าวใจ	การแบ่งกลุ่มมอบหมายงานและนำเสนอผลงาน
8.	การจัดเรียบเรียงสารและจิตวิทยาในสาร	การแบ่งกลุ่มมอบหมายงานและนำเสนอผลงาน
9.	การใช้สัญลักษณ์วิทยาในการประชาสัมพันธ์	การแบ่งกลุ่มมอบหมายงานและนำเสนอผลงาน
10.	การโน้มน้าวใจกลุ่มและมวลชน	การแสดงบทบาทสมมติ
11.	การโน้มน้าวใจในการรณรงค์เพื่อกิจกรรมสาธารณะ	การแสดงบทบาทสมมติ
12.	รูปแบบการโน้มน้าวใจในงานประชาสัมพันธ์ปัจจุบัน	การแสดงบทบาทสมมติ

สรุปกรอบแนวคิดรูปแบบการเรียนการสอน โดยนำข้อมูลทำการสังเคราะห์เพื่อหา รูปแบบในการจัดกิจกรรมนอกห้องเรียนในรายวิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์

การออกแบบกิจกรรมนอกห้องเรียน

จากการสังเคราะห์รูปแบบการเรียนการสอนรายวิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ โดยใช้กิจกรรมนอกห้องเรียนสำหรับนักศึกษาสาขาวิชานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ซึ่งสรุปกิจกรรมนอกห้องเรียนได้ทั้งสิ้น 5 กิจกรรม ได้แก่ บทบาทสมมติโดยให้นักศึกษาแสดงในห้องเรียน นักศึกษาพุดจูงใจเป็นรายบุคคล (ทอล์กโชว์) นักศึกษาออกแบบสื่อโน้มน้าวใจ กิจกรรมเปิดตัวสินค้า และกิจกรรมจัดชุมนุมโน้มน้าวใจ โดยมีลำดับขั้นตอนในการออกแบบกิจกรรมนอกห้องเรียน ดังภาพที่ 3.1

ภาพที่ 3.1 ขั้นตอนการออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้

1. ออกแบบรูปแบบกิจกรรม

การออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้การเรียนการสอน รายวิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ ได้ออกแบบตามรูปแบบที่ได้จากการสังเคราะห์รูปแบบในการสอนแต่ละบท โดยมีเครื่องมือต่าง ๆ ในการออกแบบ ได้แก่ เอกสารประกอบการสอน แบบทดสอบ เครื่องมือการวัดและประเมินผล

2. ออกแบบองค์ประกอบรูปแบบกิจกรรม

รูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนรายวิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ โดยใช้กิจกรรมนอกห้องเรียน ประกอบด้วย การสอนแบบชี้แนะ การบรรยาย โดยทุก ๆ บทเรียนได้มีการกำหนดรูปแบบการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ดังนี้

- 2.1 การกำหนดจุดประสงค์การเรียนการสอน
- 2.2 การกำหนดด้านเนื้อหา
- 2.3 การกำหนดระยะเวลาสำหรับการสอน
- 2.4 การกำหนดสื่อและอุปกรณ์สำหรับการสอน
- 2.5 การกำหนดกระบวนการจัดกิจกรรมการสอน
- 2.6 การกำหนดกระบวนการวัดและประเมินผล

3. ออกแบบเครื่องมือของรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้

ในการออกแบบเครื่องมือของรูปแบบการจัดการเรียนการสอนรายวิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ โดยใช้กิจกรรมนอกห้องเรียน มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

3.1 การสอนแบบการบรรยายและการสอนแบบชี้แนะ ได้แก่ เนื้อหาในรายวิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบรรยายสลับกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่ม และสร้างความรู้จากสิ่งที่ปฏิบัติในระหว่าง การเรียนการสอน โดยเน้นการพัฒนาทักษะความสามารถที่ตรงกับพื้นฐานความรู้เดิมส่งผลให้ผู้เรียน เชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิมที่มีจากการปฏิบัติและความต้องการของผู้เรียนเป็นสำคัญ เครื่องมือการวัดและประเมินผล สามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอนดังนี้

1. การกำหนดจุดประสงค์การเรียนการสอน เพื่อบรรยายเนื้อหาทางด้านทฤษฎีและความรู้เบื้องต้นของเรื่องนั้น ๆ โดยให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์

2. การกำหนดด้านเนื้อหา สามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้ตามรูปแบบที่กำหนดประกอบด้วย เนื้อหาในรายวิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์

3. การกำหนดระยะเวลาสำหรับการสอน สำหรับการเรียนการสอนวิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ โดยการจัดกิจกรรมตามเอกสารประกอบการสอน 3 คาบเรียนต่อสัปดาห์ คาบเรียนละ 50 นาที

4. การกำหนดกระบวนการวัดและประเมินผล ในการจัดกิจกรรมเพื่อให้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่พัฒนาสามารถจัดกิจกรรมการสอนสลับกับการเรียนรู้ในแต่ละคาบเรียน ๆ ละ 50 นาที เนื้อหาและสถานการณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอน ของวิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ สามารถกำหนดขึ้นกระบวนการเรียนการสอน ได้แก่

4.1 ขั้นนำโดยผู้สอนอธิบายจุดประสงค์การเรียนรู้สำหรับเนื้อหาสาระการเรียนรู้ จากนั้นอธิบายเนื้อหาที่จะเรียนเชื่อมโยงกับสิ่งที่ผู้เรียนมีพื้นฐานมาก่อนนี้ให้ผู้เรียนได้มองเห็นความสำคัญ ใช้เวลา 10 นาทีแรก

4.2 ขั้นสอน ผู้สอนบรรยายเนื้อหา ประมาณ 20 นาที จากนั้นสลับการบรรยายด้วยการให้กิจกรรม โดยแบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่ม แล้วมอบหมายงานให้แก่กลุ่มได้ปฏิบัติ จากที่ได้บรรยายเกี่ยวกับความสำคัญของเนื้อหาสาระ โดยอาจารย์ผู้สอนเป็นผู้ให้คำแนะนำหรือชี้แนะและควบคุมกระบวนการตรวจสอบการทำงานของผู้เรียนอย่างใกล้ชิดจากงานที่ผู้สอนมอบหมายให้นักศึกษาฝึก พร้อมทั้งแก้ไขข้อผิดพลาดในการปฏิบัติงานของผู้เรียน โดยผู้สอนจะใช้คำถามเพื่อสอบถามความคิดของผู้เรียนในระหว่างปฏิบัติ หรือการซักถามควบคุมกับการปฏิบัติ และเป็นการตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียนด้วย ซึ่งผู้เรียนในลักษณะแรก อาจจะปฏิบัติแบบค่อยเป็นค่อยไป ผู้เรียนจะทำงานได้อย่างช้า ๆ ทีละขั้นตอน หลังจากนั้นจะทำงานได้เร็วขึ้น

5. ขั้นสรุป ผู้สอนกำหนดเวลาประมาณ 20 นาทีให้ผู้เรียนได้สรุปเนื้อหาที่ได้ตามความเข้าใจของตนเองจากนั้นทำการสุ่มผู้เรียนให้อธิบายนำเสนอสรุปสาระหน้าชั้นเรียน และผู้สอนสรุปสาระสำคัญทั้งหมดหรือการทบทวน กำหนดระยะเวลาสำหรับการทดสอบหลังเรียน

6. กระบวนการวัดและประเมินผล

6.1 เครื่องมือที่ใช้ในการวัดและประเมินผล ประกอบด้วย แบบบันทึกย่อยจากผู้เรียนรายงานสรุปสาระของผู้เรียน แบบประเมินการนำเสนอผลงาน และแบบทดสอบหลังเรียน

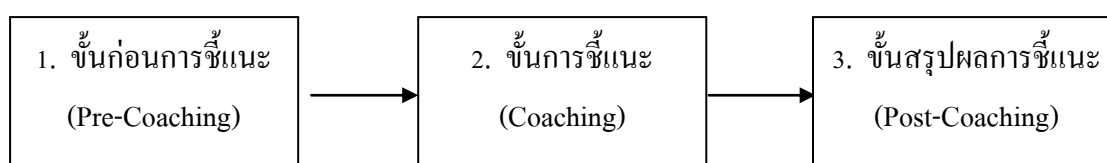
6.2 การวัดและประเมินผล ทำการวัดและประเมินผลจาก การประเมินผลนำเสนอการประเมินจากแบบรายงานสรุปสาระของผู้เรียน คะแนนจากแบบทดสอบหลังเรียน โดยมีเกณฑ์ผ่านร้อยละ 50 ของคะแนนทั้งหมด

ข) การสอนแบบบรรยายและแบบกิจกรรมนอกห้องเรียน ได้แก่ เนื้อหาในวิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ การสอนแบบบรรยายเป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อย่างบรรยายสลับกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้นอกห้องเรียน ซึ่งเป็นการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้

ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าและลงมือปฏิบัติกิจกรรมตามความสนใจ ซึ่งอาศัยกระบวนการที่เป็นระบบไปใช้ในการศึกษาหาคำตอบในเรื่องนั้น ๆ ภายใต้อำนาจแนะนำ ปรีกษาและความช่วยเหลือจากผู้สอน

กระบวนการวัดและประเมินผล

1. เครื่องมือที่ใช้ในการวัดและประเมินผล ประกอบด้วย รายงานสรุปสาระของผู้เรียน แบบประเมินการนำเสนอผลงาน และแบบทดสอบหลังเรียน
2. การวัดและประเมินผล ทำการวัดและประเมินผลจากการประเมินผลนำเสนอการประเมินจากแบบรายงานสรุปสาระของผู้เรียน และคะแนนจากแบบทดสอบหลังเรียน โดยมีเกณฑ์ผ่านร้อยละ 50 ของคะแนนทั้งหมด
3. การสอนแบบชี้แนะเป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยผู้สอนเป็นผู้ชี้แนะ (Coaching) ซึ่งใช้ในการจัดการเรียนการสอนวิชาการ โน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ด้วยการจัดกลุ่มผู้เรียนเป็นกลุ่มย่อย ผู้สอนทำหน้าที่เป็นผู้ชี้แนะด้วยกิจกรรมที่กำหนด เครื่องมือที่ใช้สำหรับการสอน ได้แก่ เอกสารประกอบการสอน เครื่องมือการวัดและประเมินผล สามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอนดังนี้
 - 3.1 การกำหนดจุดประสงค์การเรียนการสอน เพื่อให้ผู้สอนทำหน้าที่เป็นผู้ชี้แนะการสอนให้กับผู้เรียนแบบพบปะกัน (Face-to-Face)
 - 3.2 การกำหนดด้านเนื้อหา สามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้ตามรูปแบบการสอนแบบชี้แนะประกอบด้วยวิชาการ โน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์
 - 3.3 การกำหนดระยะเวลาสำหรับการสอน สำหรับการเรียนการสอนใช้ระยะเวลา 20 คาบเรียน โดยการจัดกิจกรรมตามโครงการสอน 3 คาบเรียนต่อสัปดาห์ คาบเรียนละ 50 นาที
 - 3.4 การกำหนดกระบวนการจัดกิจกรรมการสอนเพื่อให้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่พัฒนามีรูปแบบที่สอดคล้องกับรูปแบบการสอนแบบชี้แนะ (Coaching) ซึ่งมีกระบวนการสำหรับสอนแบบชี้แนะ 3 ขั้นตอน รายละเอียดขั้นตอนแสดงดังภาพที่ 3.2

ภาพที่ 3.2 กระบวนการสอนแบบชี้แนะ

ห้องเรียนเป็นห้องปฏิบัติการนักศึกษาสามารถเรียนรู้ด้วยตนเองจากนอกสถานที่ได้ด้วยกิจกรรมที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้น

4. การกำหนดกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนจากโดยกำหนดขั้นตอนกระบวนการดังนี้

4.1 ขั้นนำ ผู้เรียนอ่านจุดประสงค์การเรียนรู้ก่อนศึกษาบทเรียนแต่ละบท จากนั้นทำแบบทดสอบก่อนเรียน

4.2 ขั้นสอนผู้เรียนสามารถศึกษาบทเรียนวิชาการ โน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ตามที่กำหนดไว้ เมื่อศึกษาจบบทเรียนแล้วหลังจากนั้นทำแบบทดสอบหลังเรียน หากคะแนนจากแบบทดสอบหลังเรียนไม่ถึงเกณฑ์ที่กำหนดผู้เรียนจะต้องกลับไปศึกษาบทเรียนนั้นอีกครั้งและทำแบบทดสอบหลังเรียนให้ผ่านเกณฑ์ที่กำหนด

4.3 ขั้นสรุป ผู้สอนกำหนดเวลาประมาณ 20 นาที หลังจากทดสอบหลังบทเรียนแล้ว ตรวจสอบข้อมูลจากระบบเพื่อทำการสรุปผลคะแนนในระบบที่พัฒนาขึ้น

5. การกำหนดกระบวนการวัดและประเมินผล

5.1 เครื่องมือที่ใช้ในการวัดและประเมินผล ประกอบด้วยแบบทดสอบก่อนเรียนและแบบทดสอบหลังเรียน

5.2 การวัดและประเมินผล สามารถวัดและประเมินผลได้จากคะแนนแบบทดสอบก่อนและหลังเรียน โดยมีเกณฑ์ผ่านร้อยละ 50 ของคะแนนทั้งหมด

การพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย

ในการพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย ประกอบด้วยแบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ แบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของผู้เรียน บทเรียนในการเรียนการสอนแบบผสมผสานทางด้านกิจกรรม และแบบทดสอบ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. แบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

1.1 แบบสอบถามความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน โดยใช้กิจกรรมนอกห้องเรียน

1.2 แบบสอบถามความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านความถูกต้องและเหมาะสมของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมนอกห้องเรียน จากภาพที่ 3.2 อธิบายกระบวนการสอนแบบชี้แนะ โดยมี

1.2.1 ขั้นก่อนการชี้แนะผู้สอนทำการตกลงร่วมกับผู้เรียนโดยชี้แจงจุดประสงค์การเรียนรู้ร่วมกันและชี้แจงกิจกรรมการนำเสนอให้ผู้เรียนเข้าใจ

1.2.2 ขั้นการชี้แนะ ผู้สอนอธิบายวิธีการทำงานให้แต่ละกลุ่มทราบถึงกิจกรรมที่กำหนดมอบหมายกิจกรรมให้แต่ละกลุ่มดำเนินการ จากนั้นผู้สอนจะทำหน้าที่เป็นผู้ชี้แนะในการทำงานแต่ละกลุ่ม สังเกตการทำงานกลุ่ม และผู้เรียนแต่ละกลุ่มทำการสรุปสาระสำคัญจากกิจกรรมที่ได้รับนำเสนอหน้าชั้นเรียน

1.2.3 ขั้นสรุปผลการชี้แนะ ผู้สอนกำหนดเวลาสำหรับให้ผู้เรียนได้นำเสนอผลงานเมื่อผู้เรียนนำเสนอผลงานกลุ่ม ผู้สอนจะทำหน้าที่เป็นผู้ชี้แนะกรณีที่ผู้เรียนไม่เข้าใจบางประการเพื่อให้สมาชิกทุกคนเข้าใจตรงกัน หลังจากนั้นผู้สอนสรุปสาระสำคัญ กำหนดเวลาสำหรับการทดสอบหลังเรียน

การกำหนดกระบวนการวัดและประเมินผล

1. เครื่องมือที่ใช้ในการวัดและประเมินผล ได้แก่ แบบบันทึกการสังเกต รายงานสรุปสาระของผู้เรียน แบบประเมิน การนำเสนอผลงาน และแบบทดสอบหลังเรียน

2. การวัดและประเมินผล สามารถวัดและประเมินผลได้จากผลการประเมินผลนำเสนอผลการประเมินจากแบบรายงานสรุปสาระของผู้เรียน และคะแนนแบบทดสอบหลังเรียน โดยมีเกณฑ์ผ่านร้อยละ 50 ของคะแนนทั้งหมด

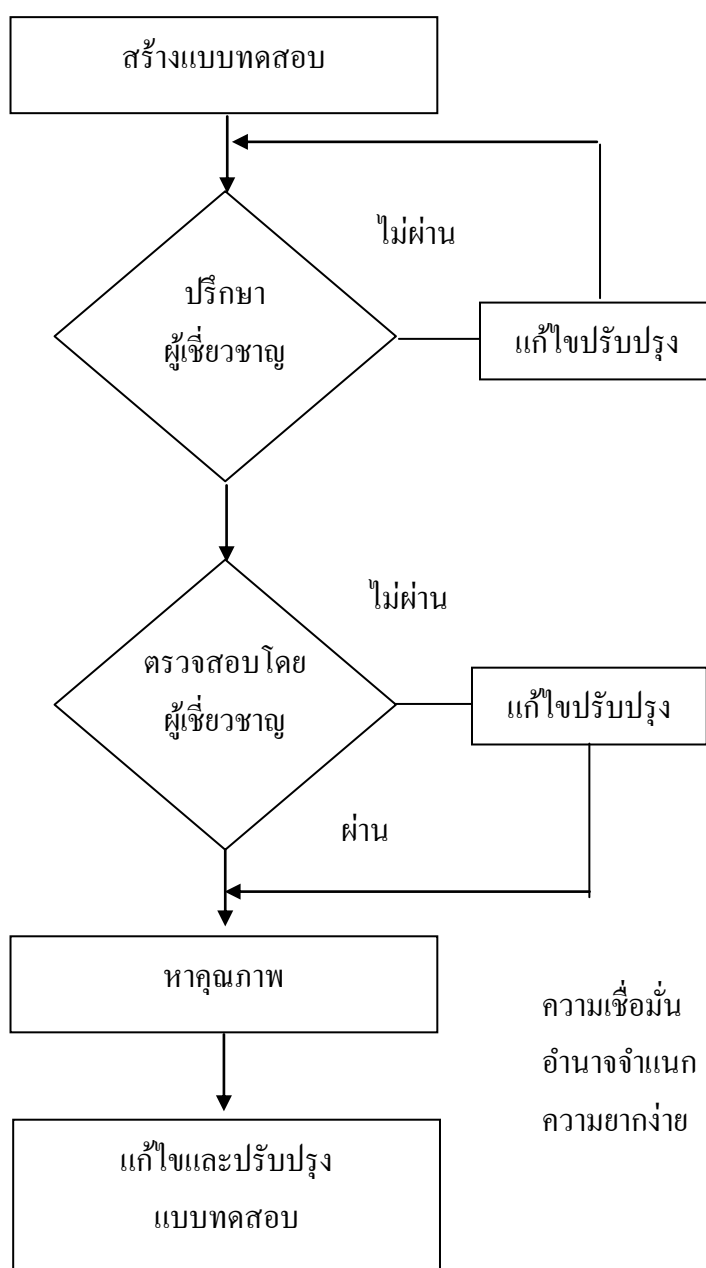
3. แบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของผู้เรียนสอบถามความคิดเห็นด้านกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาการ โน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ แบบบรรยายและแบบกิจกรรมนอกห้องเรียน สำหรับนักศึกษาสาขาวิชานิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

4. เครื่องมือในการทดลอง มีรายละเอียดดังนี้

4.1 บทเรียนในการเรียนการสอนวิชาการ โน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ โดยใช้กิจกรรมนอกห้องเรียนในครั้งนี้ และนำบทเรียนที่ได้พัฒนาขึ้นไปทดลองใช้กับนักศึกษาสาขาวิชานิเทศศาสตร์ ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 40 คน โดยทำการนัดหมายให้กลุ่มผู้เรียน เข้ารับการทดลองใช้บทเรียนกิจกรรมนอกห้องเรียนที่พัฒนาขึ้น

4.2 แบบทดสอบใช้วิชาการ โน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์

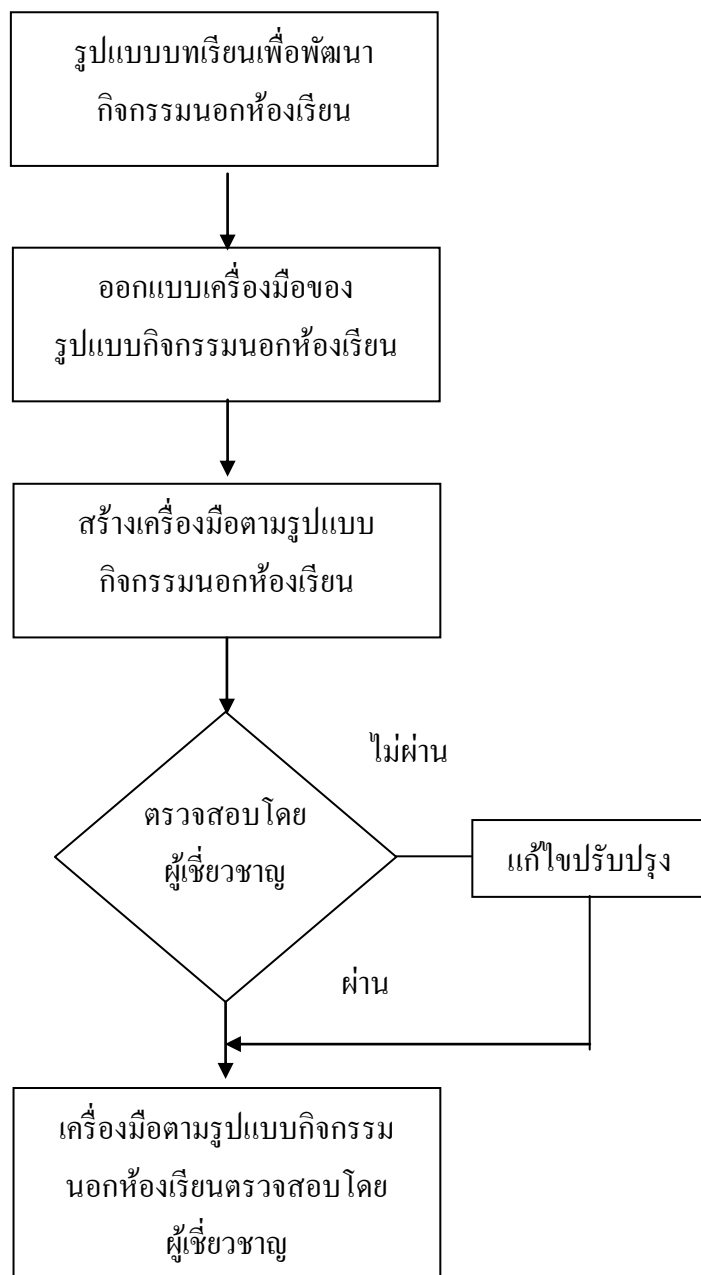
ในการสร้างแบบทดสอบได้ดำเนินการตามขั้นตอนต่าง ๆ ดังภาพที่ 3.3

ภาพที่ 3.3 ขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบ

จากภาพที่ 3.3 แสดงการสร้างแบบทดสอบของบทเรียน โดยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. สร้างแบบทดสอบแบบปรนัย โดยสร้างตามวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม
2. ปรึกษาผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา เพื่อตรวจสอบความครอบคลุมของข้อคำถาม และปรับปรุงแก้ไขเพื่อความเหมาะสม
3. ตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหา ความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์และระดับการวัด โดยผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา ผลการตรวจสอบผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นร่วมกันว่าแบบทดสอบมีความตรงในด้านเนื้อหา มีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม และระดับการวัดพฤติกรรมในทุก ๆ ข้อ
4. หาคุณภาพของแบบทดสอบ โดยนำแบบทดสอบไปทดสอบกับกลุ่มนักศึกษาที่เคยเรียนวิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ โดยใช้กิจกรรมนอกห้องเรียนสำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครมาแล้ว ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 40 คน แล้วหาค่าความเชื่อมั่น ความยากง่าย และอำนาจจำแนก ปรับปรุงแบบทดสอบให้มีประสิทธิภาพ
5. ทดลองสร้างกิจกรรมการเรียนรู้นอกห้องเรียน ประกอบด้วย
 - 5.1 เครื่องมือกิจกรรมการเรียนรู้สำหรับผู้สอนได้แก่
 - 5.1.1 คู่มือการใช้กิจกรรมการเรียนรู้วิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ โดยใช้กิจกรรมนอกห้องเรียน
 - 5.1.2 เอกสารประกอบการสอนวิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์
 - 5.1.3 แบบทดสอบวิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์
 - 5.2 เครื่องมือกิจกรรมการเรียนรู้สำหรับผู้เรียนได้แก่
 - 5.2.1 คู่มือการใช้กิจกรรมการเรียนรู้วิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์
 - 5.2.2 มอบหมายงานให้นักศึกษาวางแผนรณรงค์การโฆษณาและนำเสนอเชิงประจักษ์
6. สร้างกิจกรรมการเรียนรู้วิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ โดยใช้กิจกรรมนอกห้องเรียน จำนวน 3 กิจกรรม
7. ทดลองกิจกรรมการเรียนรู้ โดยนำเครื่องมือไปทดลองใช้กับนักศึกษาชั้นปีที่ 3 โปรแกรมวิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ จำนวน 40 คน เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของเครื่องมือที่พัฒนาขึ้นและข้อเสนอแนะจากการทดลองใช้เครื่องมือ
8. ปรับปรุงแก้ไขกิจกรรมการเรียนรู้และเครื่องมือ
9. ตรวจสอบกิจกรรมการเรียนรู้และเครื่องมือโดยผู้เชี่ยวชาญ รายละเอียดขั้นตอนแสดงดังภาพที่ 3.4

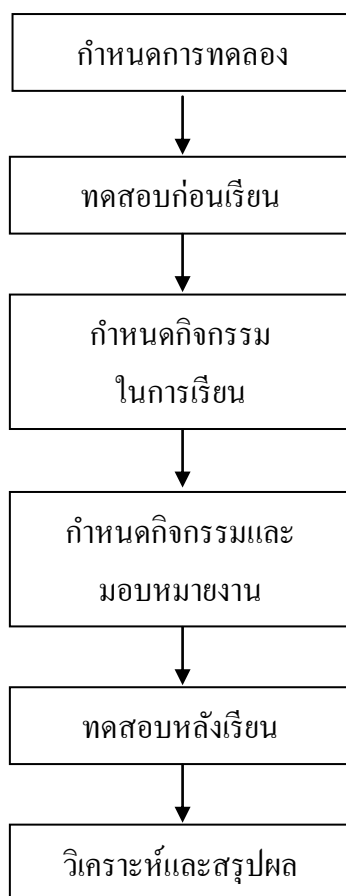
ภาพที่ 3.4 ขั้นตอนการพัฒนาเครื่องมือกิจกรรมนอกห้องเรียน

ทดลองใช้เครื่องมือกิจกรรมนอกห้องเรียน

ผู้วิจัยได้ทำการพัฒนาเครื่องมือเกี่ยวกับกิจกรรมในการจัดการเรียนการสอน สำหรับรายวิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ โดยใช้กิจกรรมนอกห้องเรียนเสร็จแล้ว หลังจากนั้นนำกิจกรรมการเรียนรู้ที่ได้ทำการทดลองใช้กับผู้เรียนกลุ่มที่ 1 คือกลุ่มทดลองที่เรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน โดยใช้กิจกรรมนอกห้องเรียนที่พัฒนาขึ้น โดยใช้แบบแผนการทดลองเป็น Pretest-Posttest Control Group Design (มนต์ชัย เทียนทอง, 2545 : 300) มีขั้นตอนดังนี้

	E_1R	T_1	X_1	T_2
	CR T_1	X_2	T_2	
โดยที่	E_1R	หมายถึง	กลุ่มทดลอง	
	CR	หมายถึง	กลุ่มควบคุม	
	T_1	หมายถึง	การทดสอบก่อนเรียน	
	T_2	หมายถึง	การทดสอบหลังเรียน	
	X_1	หมายถึง	กลุ่มทดลองที่ทำการสอนด้วยเครื่องมือที่พัฒนาขึ้น	
	X_2	หมายถึง	กลุ่มควบคุมที่ทำการเรียนการสอนแบบปกติ	

ส่วนกลุ่มที่ 2 เป็นกลุ่มควบคุมที่เรียนแบบปกติ และในการดำเนินงานของกิจกรรมการจัดการเรียนการสอนทุกบทเรียนมีลำดับขั้นตอน ดังภาพที่ 3.5

ภาพที่ 3.5 ขั้นตอนการทดลองใช้เครื่องมือกิจกรรมการเรียนรู้นอกห้องเรียน

1. กำหนดการทดลอง

ก่อนเรียนในแต่ละบทเรียน ผู้สอนชี้แจงกำหนดการทดลองและให้คำแนะนำเพื่อแจ้งรายละเอียด รวมถึงข้อตกลงในการดำเนินกิจกรรม กระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจในการเรียนรู้ ให้ความรู้พื้นฐานวิชาการ โน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ในการศึกษา ทดสอบก่อนเรียนและแบ่งกลุ่มผู้เรียน

2. ทดสอบก่อนเรียน

ทดสอบก่อนเรียนเพื่อหาค่าคะแนน ในการการหาค่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

3. กำหนดกิจกรรมในการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นจัดกิจกรรมในการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นในแต่ละบทเรียน

4. กำหนดกิจกรรมและมอบหมายงาน

จัดกิจกรรมเกี่ยวกับการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ เพื่อให้ผู้เรียนได้ทบทวนจากนั้นนำคะแนนที่ได้ทั้งหมดหาประสิทธิภาพของบทเรียน

5. ทดสอบหลังเรียน

เมื่อสิ้นสุดในการเรียนการสอนมีการทดสอบหลังเรียนแต่ละบทเพื่อหาค่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

6. วิเคราะห์และสรุปผล

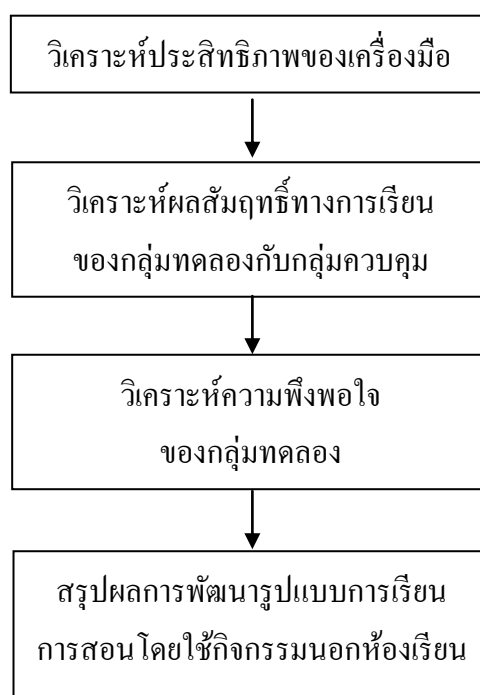
ข้อมูลที่ได้ในแต่ละขั้นตอนนี้มาวิเคราะห์และสรุปผลเพื่อหาค่าประสิทธิภาพทางการเรียนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ประเมินผลการวิจัย

การประเมินผลการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนวิชาการ โน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ โดยใช้กิจกรรมนอกห้องเรียน ทำการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อสรุปผลการวิจัยดังนี้

1. วิเคราะห์หาประสิทธิภาพของเครื่องมือ
2. วิเคราะห์ข้อมูลผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
3. วิเคราะห์ความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้น
4. สรุปผลการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน โดยใช้กิจกรรมนอกห้องเรียน ดังรายละเอียด

ดังภาพที่ 3.6

ภาพที่ 3.6 ขั้นตอนการประเมินผลการวิจัย

การดำเนินการทดลองการเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งขั้นตอนการทดลองออกเป็น 3 ระยะคือ ระยะก่อนการทดลอง ระยะดำเนินการทดลอง และระยะหลังการทดลอง ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ระยะก่อนการทดลอง

1. ดำเนินการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่
 - 1.1 แผนการจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริง
 - 1.2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้วิชาโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์
2. คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างในการทดลอง
3. ผู้วิจัยนำเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์วิชาโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ ไปทดลองใช้กับนักศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่มทดลอง จำนวน 30 คน เพื่อหาค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

ระยะดำเนินการทดลอง

ในการดำเนินการทดลอง ผู้วิจัยได้แบ่งวิธีการทดลองออกเป็น 2 ส่วนได้แก่

1. นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์วิชาโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ ไปทดสอบก่อนเรียนกับนักศึกษากลุ่มทดลอง จำนวน 1 ชั่วโมง
2. ดำเนินการสอนกับกลุ่มทดลอง โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริงกำหนดหัวข้อของแต่ละกิจกรรม โดยใช้เวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน สัปดาห์ละ 3 ชั่วโมง รวมระยะเวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน 12 ชั่วโมง
3. เมื่อสิ้นสุดการทดลอง ทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ ด้วยแบบทดสอบฉบับเดิมที่ใช้ทดสอบก่อนเรียนกับนักศึกษากลุ่มทดลอง จำนวน 1 ชั่วโมง
4. หลังการทดลองสิ้นสุดลง 2 สัปดาห์ นำแบบทดสอบวิชาโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ ไปทดสอบกับนักศึกษากลุ่มทดลอง จำนวน 1 ชั่วโมง

ระยะหลังการทดลอง

นำผลคะแนนที่ได้จากการทดสอบด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ ของนักศึกษากลุ่มทดลองมาวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปคอมพิวเตอร์ทางสถิติในการวิเคราะห์ข้อมูลนำเสนอในรูปของตารางและบรรยายตารางเปรียบเทียบค่าทางสถิติต่าง ๆ ตามลำดับต่อไปนี้

ตอนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับปัจจัยพื้นฐานส่วนบุคคล

ตอนที่ 2 เป็นคำถามเป็นแบบสอบถามที่เกี่ยวกับความคิดเห็นการเรียนการสอนรายวิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ สำหรับนักศึกษาสาขาวิชานิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

ตอนที่ 3 เป็นคำถามเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอนรายวิชาการโน้มน้าวใจเพื่อการประชาสัมพันธ์ โดยใช้กิจกรรมนอกห้องเรียนสำหรับนักศึกษาสาขาวิชานิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

สถิติเพื่อการวิเคราะห์ข้อมูลและการสรุปผล

การวิเคราะห์ข้อมูลและการสรุปผลการวิจัย ผู้วิจัยได้ใช้สถิติเพื่อการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูลและสรุปผลแบบทดสอบ

1.1 การหาค่าความยากง่าย (Difficulty) โดยใช้สูตร ดังนี้ (มนต์ชัย เทียนทอง, 2548 : 131) (3-1)

$$P = \frac{R}{N} \quad (3-1)$$

เมื่อ	P	หมายถึง	ค่าความยากง่ายของข้อสอบ
	R	หมายถึง	จำนวนผู้เรียนที่ตอบข้อคำถามข้อนั้นถูกต้อง
	N	หมายถึง	จำนวนผู้เรียนทั้งหมด

ขอบเขตของค่า P และความหมาย

ค่า P	ระหว่าง	0.00 - 0.19	แสดงว่า	เป็นข้อสอบที่ยากมาก
ค่า P	ระหว่าง	0.20 - 0.40	แสดงว่า	เป็นข้อสอบที่ค่อนข้างยาก
ค่า P	ระหว่าง	0.41 - 0.60	แสดงว่า	เป็นข้อสอบที่ยากง่ายพอเหมาะ
ค่า P	ระหว่าง	0.61 - 0.80	แสดงว่า	เป็นข้อสอบที่ค่อนข้างง่าย
ค่า P	ระหว่าง	0.81 - 1.00	แสดงว่า	เป็นข้อสอบที่ง่ายมาก

ในการวิจัยครั้งนี้ได้พิจารณาค่าความยากง่ายของข้อสอบโดยตัดข้อสอบที่ง่ายที่สุดและยากที่สุด เลือกค่าความยากง่ายอยู่ระหว่าง 0.20-0.80

1.2 การหาค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) ของแบบทดสอบ โดยใช้สูตร ดังนี้ (ศิริชัย กาญจนวาสี , 2544 : 182)

$$r = \frac{R_H - R_L}{N_H \text{ or } N_L} \quad (3-2)$$

เมื่อ	r	หมายถึง	ค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบ
	R_H	หมายถึง	จำนวนผู้เรียนที่ทำข้อสอบถูกในกลุ่มสูง
	R_L	หมายถึง	จำนวนผู้เรียนที่ทำข้อสอบถูกในกลุ่มต่ำ
	N_H	หมายถึง	จำนวนผู้เรียนในกลุ่มสูง
	N_L	หมายถึง	จำนวนผู้เรียนในกลุ่มต่ำ

ขอบเขตของค่า r และความหมาย

$r = .40$ ขึ้นไป มีอำนาจจำแนกดีมาก

$r = .30 - .39$ มีอำนาจจำแนกดี

$r = .20 - .29$ มีอำนาจจำแนกพอใช้ได้

$r = .00 - .19$ มีอำนาจจำแนกไม่ดี

ในการวิจัยครั้งนี้ ได้พิจารณาค่า $r = .20$ ขึ้นไป นำมาใช้ในการพิจารณาหาค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบ และได้ตัด ค่า $r = .00 - .19$ เนื่องจากมีค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบไม่ดี

1.3 การหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบ

$$r_{KR-20} = \left(\frac{K}{K-1} \right) \left(1 - \frac{\sum p_i}{S^2} \right)$$

เมื่อ r_{KR-20}	หมายถึง	ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
K	หมายถึง	จำนวนข้อสอบของแบบทดสอบ
p	หมายถึง	สัดส่วนของผู้เรียนที่ตอบถูก
q	หมายถึง	สัดส่วนของผู้เรียนที่ตอบผิด
S^2	หมายถึง	ความแปรปรวนของคะแนนทั้งหมด

แบบทดสอบที่มีค่าความเชื่อมั่นเข้าใกล้ 1.00 แสดงว่ามีความเชื่อมั่นสูง คะแนนที่ได้จากแบบทดสอบมีความเชื่อถือได้ แต่ถ้าค่าความเชื่อมั่นใกล้เคียงกับ 0.00 ถึง - 1.00 แสดงว่าแบบทดสอบเชื่อถือไม่ได้

2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลและสรุปผลแบบสอบถาม การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ และความพึงพอใจของผู้เรียน ใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (- Coefficient) ของคอนบาช (Conbach) ดังนี้ (กรอนบาช, 1951 อ้างถึงใน พิสุทธา อาริราษฎร์, 2550 : 132-133)

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum S_i^2}{S^2} \right\} \quad (3-3)$$

เมื่อ α	หมายถึง	ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ
n	หมายถึง	จำนวนข้อของแบบสอบถาม
S_i^2	หมายถึง	ความแปรปรวนของแบบสอบถามรายข้อ
S^2	หมายถึง	คะแนนความแปรปรวนของแบบสอบถามทั้งฉบับ

แบบสอบถามที่มีค่าความเชื่อมั่นเข้าใกล้ +1.00 แสดงว่ามีค่าความเชื่อมั่นสูง คะแนนที่ได้จากแบบสอบถามมีความเชื่อถือได้ แต่ถ้าค่าความเชื่อมั่นใกล้เคียงกับ 0.00 ถึง -1.00 แสดงว่าแบบสอบถาม เชื่อถือไม่ได้ ในการวิจัยครั้งนี้ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.94

3. การหาความแตกต่างที่มีนัยสำคัญทางสถิติของกลุ่มตัวอย่าง โดยอาศัยการแจกแจงที (t-test Independent Samples) ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม และกลุ่มทดลองระหว่างคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนและหลังเรียน โดยหาได้จากสูตรดังต่อไปนี้ (Roger, 1999 อ้างถึงใน พิสุทธา อารีราษฎร์, 2550 : 161-164)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{(N_1 - 1)S_1^2 + (N_2 - 1)S_2^2}{N_1 + N_2 - 2} \left\{ \frac{1}{N_1} + \frac{1}{N_2} \right\}}} \quad (3-6)$$

เมื่อ t	หมายถึง	ค่า t- test
$\bar{X}_1$	หมายถึง	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ 1
$\bar{X}_2$	หมายถึง	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ 2
N_1	หมายถึง	ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ 1
N_2	หมายถึง	ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ 2
S_1^2	หมายถึง	ความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างที่ 1
S_2^2	หมายถึง	ความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างที่ 2

สถิติพื้นฐานได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยนำค่าเฉลี่ยที่ได้เทียบกับเกณฑ์การประเมินดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2545 : 50-100)

4.51 – 5.00	หมายความว่า	พึงพอใจมากที่สุด
3.51 – 4.50	หมายความว่า	พึงพอใจมาก
2.51 – 3.50	หมายความว่า	พึงพอใจปานกลาง
1.51 – 2.50	หมายความว่า	พึงพอใจน้อย
1.00 – 1.50	หมายความว่า	พึงพอใจน้อยที่สุด

1. สถิติพื้นฐาน

สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยนำค่าเฉลี่ยที่ได้ เทียบ กับเกณฑ์การประเมินดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2545 : 50-100)

4.51 – 5.00	หมายความว่า	พึงพอใจมากที่สุด
3.51 – 4.50	หมายความว่า	พึงพอใจมาก
2.51 – 3.50	หมายความว่า	พึงพอใจปานกลาง
1.51 – 2.50	หมายความว่า	พึงพอใจน้อย
1.00 – 1.50	หมายความว่า	พึงพอใจน้อยที่สุด

2. สถิติทดสอบสมมุติฐานการวิจัย

ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลัง เรียนกับเกณฑ์ร้อยละ 75 โดยใช้สถิติทดสอบค่า t-test (one sample) (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2538)

$$t = \frac{\bar{X} - \mu}{s / \sqrt{n}}$$

สูตร t-test (one sample)

t แทน	ค่าสถิติที่จะใช้เปรียบเทียบกับค่าวิกฤติ
μ แทน	ค่าคงที่ที่ใช้ในการทดสอบ
n แทน	จำนวนผู้เรียน (กลุ่มเป้าหมาย)
S แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน